

Людмила БАБАЄВСЬКА,

orcid.org/0000-0003-1278-0086

старший викладач кафедри іноземних мов

Харківського національного університету мистецтв імені І.П. Котляревського
(Харків, Україна) *babayevskaya@gmail.com*

Тетяна БОРОВЕНСЬКА,

orcid.org/0000-0001-8866-9312

старший викладач кафедри іноземних мов

Харківського національного університету мистецтв імені І.П. Котляревського
(Харків, Україна) *borovenskaya28@gmail.com*

Юлія ЛАПТІНОВА,

orcid.org/0000-0002-4175-0858

кандидат філософських наук,

старший викладач кафедри іноземних мов

Харківського національного університету мистецтв імені І.П. Котляревського
(Харків, Україна) *sergay2004@gmail.com*

МОВНА ІМПРОВІЗАЦІЯ У ПРАКТИЦІ ВИКЛАДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВ СТУДЕНТАМ МУЗИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Метою статті є обґрунтування дидактичного потенціалу мовної імпровізації як ефективного методичного інструменту у практиці викладання англійської та італійської мов здобувачам вищої освіти музичного спрямування. У центрі дослідження перебуває проблема розвитку невідготовленого усного мовлення, формування комунікативної впевненості та подолання мовленнєвої тривожності в умовах професійно орієнтованого навчання іноземних мов.

Теоретико-методологічну основу роботи становлять праці вітчизняних і зарубіжних дослідників, присвячені мовній імпровізації, драматизації та ігровим методам навчання іноземних мов, а також сучасні міждисциплінарні підходи. У статті проаналізовано погляди на роль імпровізаційних діалогів у формуванні комунікативної компетентності студентів немовних спеціальностей, окреслено психологічні бар'єри, що ускладнюють мовленнєву активність, та шляхи їх подолання за допомогою драматизації.

Особливу увагу приділено особливості іншомовної підготовки здобувачів музичних спеціальностей, для яких професійна діяльність передбачає високу ступінь спонтанності мовлення в ситуаціях міжкультурної комунікації (обговорення інтерпретацій, участь у майстеркласах, неформальна професійна взаємодія). У практичній частині статті представлено приклади імпровізаційних вправ і завдань, адаптованих до занять з англійської та італійської мов, що сприяють активізації мовної діяльності, розвитку плинності мовлення, асоціативного мислення та колективної взаємодії. Практична значущість дослідження полягає у можливості використання запропонованих імпровізаційних завдань у навчальному процесі з метою підвищення мотивації студентів та ефективності іншомовної підготовки.

Зроблено висновок про доцільність системного впровадження мовної імпровізації у процес викладання іноземних мов у закладах вищої освіти та окреслено перспективи подальших досліджень у цьому напрямі.

Ключові слова: *мовна імпровізація, драматизація, комунікативна компетентність, розвиток невідготовленого усного мовлення, викладання англійської та італійської мов, музичні спеціальності.*

Liudmyla BABAIEVSKA,

orcid.org/0000-0003-1278-0086

*Senior Lecturer at the Foreign Languages Department
Kharkiv I.P. Kotlyarevsky National University of Arts
(Kharkiv, Ukraine) babayevskaya@gmail.com*

Tetiana BOROVENSKA,

orcid.org/0000-0001-8866-9312

*Senior Lecturer at the Foreign Languages Department
Kharkiv I.P. Kotlyarevsky National University of Arts
(Kharkiv, Ukraine) borovenskaya28@gmail.com*

Yuliia LAPTINOVA,

orcid.org/0000-0002-4175-0858

*Senior Lecturer at the Foreign Languages Department
Kharkiv I.P. Kotlyarevsky National University of Arts
(Kharkiv, Ukraine) sergay2004@gmail.com*

LANGUAGE IMPROVISATION IN TEACHING ENGLISH AND ITALIAN TO MUSIC STUDENTS

The purpose of the article is to substantiate the didactic potential of language improvisation as an effective methodological tool in teaching English and Italian to higher education students majoring in music. The study focuses on the development of unprepared oral speech, the formation of communicative confidence, and the reduction of speaking anxiety within professionally oriented foreign language instruction.

The theoretical and methodological framework of the research draws on the works of Ukrainian and international scholars devoted to language improvisation, dramatization, and game-based approaches to foreign language teaching, as well as on contemporary interdisciplinary perspectives. The article analyzes scholarly views on the role of improvisational dialogue in fostering communicative competence among students of non-linguistic specializations, identifies psychological barriers that hinder speaking activity, and outlines ways of overcoming them through dramatization.

Special attention is given to the specific characteristics of foreign language training for students of music specializations, whose professional activity requires a high degree of spontaneous speech in situations of intercultural communication, such as discussing musical interpretations, participating in master classes, and engaging in informal professional interaction. The practical part of the article presents examples of improvisational exercises and tasks adapted for English and Italian language classes that promote active language use, the development of speech fluency, associative thinking, and collaborative interaction.

The practical significance of the study lies in the possibility of integrating the proposed improvisational tasks into the educational process in order to enhance student motivation and improve the effectiveness of foreign language training.

The article concludes that the systematic incorporation of language improvisation into foreign language teaching in higher education institutions is pedagogically justified. It also outlines prospects for further research in this field.

Key words: *language improvisation, dramatization, communicative competence, development of unprepared oral speech, teaching English and Italian, music specializations.*

Постановка проблеми. Сучасна система підготовки здобувачів музичного спрямування передбачає не лише формування професійних виконавських навичок, але й розвиток комунікативної компетентності іноземними мовами, необхідної для участі в міжнародних конкурсах, фестивалях, майстеркласах, академічних обмінах і професійній міжкультурній взаємодії. У цьому контексті володіння англійською та італійською мовами набуває особливої актуальності, оскільки ці мови є основними у сфері музичної освіти та виконавського мистецтва. Практика викладання іноземних мов здобувачам музичних спеціальностей засвідчує, що навіть за умови достатнього рівня

лексико-граматичної підготовки студенти часто відчують труднощі у спонтанному мовленні під час публічних виступів, обговорення інтерпретації творів, спілкування з педагогами-іноземцями або участі в майстеркласах. Мовленнєва напруга, страх помилки та обмежений досвід імпровізованої комунікації призводять до зниження впевненості та ефективності професійного спілкування.

Традиційні методи навчання іноземних мов, орієнтовані на відтворення підготовлених висловлювань і стандартних комунікативних моделей, не повною мірою відповідають потребам здобувачів музичного спрямування, для яких імпровізація є природним компонентом професійної діяльності.

Водночас у методиці викладання іноземних мов потенціал мовної імпровізації як цілеспрямованого педагогічного інструмента для цієї категорії здобувачів залишається недостатньо дослідженим.

У зв'язку з цим виникає потреба у теоретичному осмисленні та практичному описі мовної імпровізації як ефективного засобу розвитку спонтанного мовлення здобувачів музичного спрямування на заняттях з англійської та італійської мов.

Аналіз досліджень. Питання мовної імпровізації у викладанні іноземних мов та формування невідповідного усного мовлення активно досліджується, про що свідчить значна кількість вітчизняних і зарубіжних праць (О. Дацків, А. Птушка, І. Шпак, А. Мунтян, А. Нипадимка, А. Поль, Й. Єсеновець, В. Прівас–Бреото). У сучасних працях наголошується на важливості створення безпечного, інтерактивного навчального середовища, у якому студенти мають можливість самостійно конструювати висловлювання, експериментувати з лексичними та граматичними засобами й поєднувати мовну практику з професійною діяльністю.

Як зазначає А. Нипадимка, попри зростання ролі іноземних мов у міжкультурному спілкуванні, студенти немовних спеціальностей часто демонструють низьку мотивацію та упереджене ставлення до власних мовних можливостей, що виявляється у пасивній поведінці або униканні занять. Одним із дієвих методичних засобів подолання таких установок дослідниця вважає прийом драматизації, який знижує вплив психологічних бар'єрів, невпевненості та негативного навчального досвіду, водночас сприяючи розвитку комунікативної компетентності (Нипадимка, 2021).

Окремі дослідження підтверджують ефективність імпровізаційних методів для розвитку плинності мовлення, комунікативної впевненості та здатності адаптуватися до непередбачуваних ситуацій професійного спілкування. Зокрема, Й. Єсеновець підкреслює позитивний вплив імпровізації у навчанні італійської мови, що сприяє активізації мовленнєвої діяльності та зниженню мовленнєвого стресу (Jesenovec, 2022). За спостереженнями І. Шпак та А. Мунтян, імпровізація є одним із найефективніших типів драматизації в університетському навчанні, оскільки базується на відсутності попередньої підготовки, роботі безпосередньо в аудиторії, використанні зрозумілого студентам матеріалу та свободі вибору мовних засобів, що стимулює розвиток спонтанного мовлення (Шпак, Мунтян, 2013).

Як засвідчують дослідження Абігейл Поль, імпровізаційні театральні вправи у процесі навчання іноземних мов сприяють формуванню безпечного комунікативного середовища, у межах якого сту-

денти отримують можливість експериментувати з мовними засобами, продукувати спонтанні висловлювання та розвивати навички усного мовлення в умовах інтерактивної взаємодії. На думку дослідниці, імпровізація знижує мовленнєву тривожність і водночас активізує когнітивні та творчі ресурси здобувачів освіти (Paul, 2015).

Педагогічну доцільність імпровізації та рольової гри підкреслюють також міждисциплінарні дослідження у сфері когнітивної нейронауки та теорій втіленого пізнання. Так, В. Прівас–Бреото розглядає імпровізацію як енактивний педагогічний інструмент, наголошуючи на взаємодії тіла, емоцій і мислення в процесі мовного навчання. Спираючись на енактивну парадигму Ф. Варели та концепцію «емоційного мислення» А. Иммордіно–Янг, дослідниця доводить, що емоційна залученість і тілесний досвід є необхідними умовами ефективного оволодіння мовою, а імпровізаційні театральні практики сприяють активізації уваги, пам'яті, мотивації та зниженню мовленнєвої тривожності (Прівас–Бреото, 2023).

Водночас більшість наявних досліджень зосереджується на загальних студентських аудиторіях, тоді як професійні комунікативні контексти музичного мистецтва, обговорення виконавської інтерпретації, участь у майстеркласах, неформальна взаємодія з колегами, потребують високого рівня мовної спонтанності та спеціального методичного підходу. Це зумовлює актуальність подальшого дослідження можливостей мовної імпровізації у викладанні англійської та італійської мов здобувачам музичного спрямування.

Відтак мета нашої роботи – проаналізувати аналіз ролі мовної імпровізації у формуванні комунікативної компетентності здобувачів музичного спрямування у процесі викладання англійської та італійської мов.

Виклад основного матеріалу. Одним із ефективних способів розвитку комунікативних здібностей у процесі вивчення іноземних мов є мовна імпровізація – діяльність, що передбачає спонтанне, незаанансоване створення мовного висловлювання у ситуаціях, близьких до реальних комунікативних контекстів. У педагогічній практиці під мовною імпровізацією розуміють цілеспрямовану діяльність здобувача освіти з оперативного формулювання власних висловлювань із використанням наявного мовного ресурсу та стратегій взаємодії. Реалізовані у формі спеціально організованих вправ, мовні імпровізації стимулюють здобувачів до активного застосування мовних знань у реальних діалогічних ситуаціях, сприяють розвитку мовленнєвої гнучкості, швидкості реакції та впевненості у власних комунікативних діях (Maxmudova, 2025).

Таким чином, мовна імпровізація виступає не лише як інструмент розвитку усного мовлення, але й як комплексна стратегія, що об'єднує когнітивні, емоційні та соціальні аспекти комунікативної компетентності, дозволяючи здобувачам освіти краще адаптуватися до реальних комунікативних викликів сучасного міжкультурного середовища.

У контексті професійної підготовки музикантів та співаків мовна імпровізація набуває особливого значення. Здобувачі музичних спеціальностей часто взаємодіють у реальних творчих та професійних комунікативних ситуаціях: участь у майстеркласах, обговорення музичних інтерпретацій, спільна робота над сценічними постановками, концертні виступи та неформальне спілкування з колегами-музикантами. У цих умовах важливою є здатність швидко і гнучко висловлювати думки, коментувати виконання та обмінюватися професійними враженнями іноземною мовою.

На відміну від здобувачів немистецьких спеціальностей, студенти-музиканти часто мають розвинену здатність до імпровізаційної реакції в межах заданої структури. Це створює сприятливі умови для перенесення імпровізаційних стратегій з музичної діяльності у мовленнєву. Зокрема, використання варіативних мовних засобів, інтонаційне моделювання висловлювання та адаптація до комунікативного контексту можуть розглядатися як аналоги музичної варіації та інтерпретації. Для співаків це також має додаткову цінність, оскільки розвиток мовної імпровізації тісно пов'язаний із сценічною свободою та здатністю до публічної самопрезентації.

Таким чином, особливості професійного мислення музикантів і співаків створюють сприятливе підґрунтя для цілеспрямованого впровадження мовної імпровізації у процесі викладання англійської та італійської мов. Урахування цих особливостей дозволяє не лише підвищити ефективність мовної підготовки, а й забезпечити її безпосередній зв'язок із майбутньою професійною діяльністю здобувачів музичного спрямування.

Однією з найбільш продуктивних форм реалізації мовної імпровізації у процесі навчання іноземних мов є театральна імпровізація. Як підкреслює Йошт Єсеновець, використання театру в навчанні іноземної мови має як мовленнєву, так і загальноосвітню спрямованість. Студенти отримують можливість практикувати мову у безпечному середовищі, розвивати уяву та поєднувати вербальну комунікацію з невербальною. Крім того, такі вправи сприяють покращенню взаємин у групі, подоланню комунікативних бар'єрів та розвитку самосвідомості у взаємодії з іншими. Зазначені положення підтверджують ефективність театральної імпровізації як дієвого засобу розвитку усного мовлення та комунікативної компетентності здобувачів (Jesenovec, 2022).

Розглянемо детальніше реалізацію мовної імпровізації на заняттях з італійської та англійської мов. У процесі навчання іноземних мов ефективним інструментом розвитку усного мовлення є імпровізовані діалоги як форма драматизації. Такі діалоги слід використовувати для створення ситуацій, у яких студент сам формулює запитання до іншого учасника спілкування, очікуючи як стверджувальну, так і негативну відповідь. Перед початком роботи доцільно надати студентам короткий опис діалогів та чітко сформулювати їхню мету. Особливо результативним є поєднання діалогічного мовлення з елементами ігрового та імітаційного моделювання, що дозволяє максимально наблизити змодельовані ситуації до реальних комунікативних контекстів (Нипадимка, 2021).

Для більш ефективного розвитку мовних навичок та оволодіння мовою як засобом міжкультурного спілкування студенти повинні самостійно створювати та розігрувати діалоги, а не використовувати готові приклади з підручників чи інтернет-ресурсів. У такому разі здобувач стає автором власного мовного висловлювання, а викладач виступає як координатор: пропонує тему або ситуацію для імпровізації, надає загальні орієнтири та за необхідності розподіляє ролі з урахуванням мовних можливостей та рівнів володіння мовою. Розподіл ролей може відбуватися як за ініціативою викладача, призначаючи більш складні, вербально насичені діалоги одним студентам, а простіші, але творчі, іншим, так і за ініціативою самих здобувачів, що підвищує рівень навчальної взаємодії, підтримки та співробітництва, стимулює творчу активність, саморозвиток та пізнавальний інтерес. Таким чином, імпровізаційні діалоги не лише розвивають усне мовлення, а й сприяють формуванню компетентності у міжкультурній комунікації та навичок колективної взаємодії (Нипадимка, 2021).

У цьому контексті особливу увагу заслуговують науково-методичні напрацювання Абігейл Поль, яка пропонує низку ігрових імпровізаційних завдань, що можуть бути ефективно адаптовані до занять з англійської та італійської мов у закладах вищої освіти, зокрема мистецького спрямування. Серед них доцільно виокремити такі вправи:

10-second objects («Об'єкти за 10 секунд») – студенти в групі за допомогою міміки та пози протягом обмеженого часу створюють заданий об'єкт (наприклад, гітару або стілець), після чого один з учасників вербалізує створений образ іноземною мовою. Зазначена вправа сприяє активізації тематичної лексики, формуванню навичок описового мовлення та розвитку мовленнєвої спонтанності.

I am a Tree («Я – дерево») – студенти стають у коло, де один з учасників ініціює імпровізацію висловлюванням «*Sono un albero / I'm a tree*», а

кожен наступний додає новий образ, логічно пов'язаний з попереднім (наприклад: *scoiattolo / squirrel*). Вправа розвиває асоціативне мислення, мовну динаміку та здатність до колективного творення смислу, а також сприяє розширенню словникового запасу.

Thank You Statues («Статуї подяки») – один студент створює імпровізовану композицію (статую), інший доповнює її новим елементом, після чого вправа завершується мовленнєвим актом подяки: «*Grazie per... / Thank you for...*» з вербалізацією доданого образу. Це завдання розвиває навички усного опису, креативність та взаємодію між учасниками, а також тренує здатність оперативної добирати мовні засоби для опису сценічних ситуацій.

Окрім рольових і діалогічних форм імпровізації, у працях Абігейл Поль акцентується доцільність використання ігрових імпровізаційних завдань, спрямованих на розвиток активного слухання та нарративного мовлення. Зокрема, дослідниця рекомендує вправу типу Story Exchange («Обмін історіями»), яка поєднує імпровізацію, слухову увагу та мовленнєву трансформацію як ефективні компоненти іншомовної комунікації.

Сутність цього завдання полягає у парній взаємодії студентів, під час якої один з учасників створює вигадану історію про партнера, використовуючи форму другої особи однини, тоді як інший виступає в ролі слухача й згодом переказує почуте від першої особи, здійснюючи граматичну та смисловою трансформацію висловлювання. Після цього ролі змінюються, що забезпечує рівноцінну участь обох студентів у комунікативному процесі.

На думку дослідниці, подібні завдання поєднують елементи імпровізації, сторітелінгу та мовленнєвого переформулювання, сприяючи розвитку спонтанності мовлення, лексичної гнучкості та здатності оперативної реагувати на мовний стимул. Водночас *Story Exchange* активізує навички уважного слухання, оскільки коректне відтворення історії можливе лише за умови повного розуміння змісту та логіки висловлювання партнера. Ігровий формат вправи створює психологічно безпечне середовище, знижує мовленнєву тривожність і стимулює креативну мовну діяльність, що, за спостереженнями Абігейл Поль, позитивно впливає на рівень залученості студентів до іншомовної комунікації (Paul, 2015).

З методичної точки зору, зазначена вправа може застосовуватися як на етапі формування навичок усного мовлення, так і під час закріплення граматичних структур в італійській та англійській мовах. Для студентів музичних і мистецьких спеціальностей вона є особливо цінною, оскільки поєднує мовну імпровізацію з розвитком уяви, емоційної виразності та сценічної свободи,

що відповідає специфіці їхньої майбутньої професійної діяльності.

Одним із найефективніших способів розвитку мовної імпровізації є моделювання ситуацій, з якими здобувачі музичного спрямування стикаються у реальній професійній діяльності. Наприклад, здобувачам пропонується ситуація «*після концерту*», у якій вони мають спонтанно відповісти на запитання викладача або слухача, не готуючи текст заздалегідь. Завдання може супроводжуватися мінімальними опорами у вигляді ключових слів (*emozioni/emotions, interpretazione/interpretation, pubblico/public*), але без чітко заданої структури відповіді. У процесі імпровізаційної практики доцільно цілеспрямовано вводити та тренувати такі одиниці, як *allora, dunque, cioè, insomma, beh, ecco / So, well, I mean, basically, you know*. Такий формат стимулює використання простих, але автентичних мовних засобів і дозволяє здобувачам поступово долати страх помилки. Викладач може запропонувати завдання, у якому студент має почати відповідь лише з дискурсивного маркера, а далі розгорнути думку спонтанно, наприклад:

Allora... per me questo brano è stato particolarmente difficile perché... / Well, ... for me this piece was particularly difficult because...

Подібні вправи сприяють формуванню впевненості та допомагають уникати тривалих мовленнєвих пауз.

Ефективним прийомом розвитку іншомовної комунікативної компетентності здобувачів музичного спрямування є мовна імпровізація, побудована на основі знайомого професійного музичного матеріалу. Як відправну точку для імпровізації доцільно використовувати фрагменти оперних лібрето, назви вокальних творів, імена композиторів або короткі цитати з музичних текстів італійською та англійською мовами. Опора на професійно значущий контекст знижує мовленнєву тривожність і сприяє природньому виникненню спонтанного мовлення, оскільки активізує вже наявні музично-виконавські знання студентів.

Так, під час роботи з італійською мовою студентам може бути запропоновано назву арії або фрагмент лібрето з подальшою імпровізованою відповіддю на запитання щодо характеру персонажа, його емоційного стану чи особливостей виконавської інтерпретації. У випадку англійської мови мовна імпровізація може реалізовуватися через короткі усні коментарі до музичного твору, уявне представлення виконання для публіки або обговорення технічних і художніх аспектів інтерпретації. Для співаків і музикантів така форма роботи має особливу дидактичну цінність, оскільки поєднує мовну практику з осмисленням художнього образу та моделює реальні ситуації професійного спілкування.

Крім розвитку мовленнєвої спонтанності та усного мовлення, імпровізація на прикладах із реальних професійних ситуацій, таких як обговорення після концерту або під час майстеркласу, демонструє студентам практичну цінність опанування іноземної мови. Такі вправи не лише дозволяють відпрацювати комунікативні навички у контексті, близькому до майбутньої професійної діяльності, а й підвищують мотивацію до навчання, оскільки студенти наочно бачать, де та як можна застосувати мовні навички у реальному музичному середовищі.

Варто звернути увагу на роль викладача у процесі мовної імпровізації, який виступає не стільки контролером правильності, скільки фасилітатором комунікації. Помилки не виправляються безпосередньо під час висловлювання, а обговорюються після завершення імпровізаційного фрагмента у формі м'якого зворотного зв'язку. Мовна імпровізація у цьому випадку стає не джерелом стресу, а засобом професійного розвитку.

Отже, застосування імпровізаційних методів на заняттях з італійської та англійської мов дозволяє створити навчальне середовище, максимально наближене до реальних умов професійної діяльності співаків і музикантів.

Висновки. У результаті проведеного аналізу теоретичних джерел та методичних підходів до

викладання англійської та італійської мов для здобувачів музичного спрямування встановлено, що імпровізаційні вправи виступають ефективним засобом розвитку усного мовлення, та комунікативної компетентності. Використання рольових і діалогічних форм, ігрових завдань та вправ на основі музичного матеріалу дозволяє створювати безпечне та мотивуюче середовище, знижує мовленнєву тривожність та стимулює когнітивну й творчо-професійну активність здобувачів.

Застосування імпровізації на заняттях з італійської та англійської мов сприяє розвитку лексичної гнучкості, комунікативних стратегій і навичок активного слухання, а також формує здатність швидко реагувати на мовний стимул у професійно значущих контекстах. Для вокалістів і музикантів така практика є особливо цінною, оскільки поєднує мовну підготовку з осмисленням художнього образу та професійного досвіду.

Таким чином, інтеграція імпровізаційних завдань у навчальний процес англійської та італійської мов для здобувачів музичних спеціальностей є актуальною та доцільною з педагогічної точки зору, оскільки забезпечує ефективне поєднання мовної підготовки, професійної компетентності та розвитку творчої самостійності здобувачів освіти.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Нипадимка, А. Використання імпровізації як засобу формування іншомовної комунікативної компетентності студентів економічних спеціальностей. Вісник вищої освіти, 2021. 4(23). С. 78–85.
2. Шпак І., Мунтян А. Прийом драматизації у рамках комунікативної методики навчання іноземних мов. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2013. Вип. 33. С. 433–436.
3. Jesenovec, J. L'uso delle tecniche dell'improvvisazione teatrale nell'insegnamento dell'italiano come lingua straniera. Srednja vzgojiteljska šola, gimnazija in umetniška gimnazija Ljubljana. 2022. 257.
4. Maxmudova, D. Improvisation techniques in the EFL classroom: boosting confidence and fluency. Zenodo, 2025.
5. Paul, A. Incorporating theatre techniques in the language classroom, Scenario: A Journal of Performative Teaching, Learning, Research, IX(2), 2015. pp. 115-124.
6. Privas Bréauté, V. Improvisation and Role-play as Enactive Pedagogical Devices to Learn and Teach English as a Foreign Language. *NJ: Drama Australia Journal*, 2023. 46(1).

REFERENCES

1. Nypadymka, A. (2021) Vykorystannia improvizatsii yak zasobu formuvannia inshomovnoi komunikativnoi kompetentnosti studentiv ekonomichnykh spetsialnostei. [The Use of Improvisation as a Means of Developing Foreign Language Communicative Competence in Economics Students]. *Visnyk vyshchoi osvity*. 4(23). 78–85. [in Ukrainian].
2. Shpak I., Muntian A. (2013) Pryiom dramatyziatsii u ramkakh komunikativnoi metodyky navchannia inozemnykh mov. [The Use of Dramatization within the Communicative Approach to Foreign Language Teaching] *Pedahohika formuvannia tvorchoi osobystosti u vyshchii i zahalnoosvitnii shkolakh*. 33. 433–436. [in Ukrainian].
3. Jesenovec, J. (2022) L'uso delle tecniche dell'improvvisazione teatrale nell'insegnamento dell'italiano come lingua straniera. [The use of theatrical improvisation techniques in teaching Italian as a foreign language] *Srednja vzgojiteljska šola, gimnazija in umetniška gimnazija Ljubljana*. 243–257. [in Italian].
4. Maxmudova, D. (2025) Improvisation techniques in the EFL classroom: boosting confidence and fluency. Zenodo.
5. Paul, A. (2015) 'Incorporating theatre techniques in the language classroom', *Scenario: A Journal of Performative Teaching, Learning, Research*, IX(2), 115-124.
6. Privas Bréauté, V. (2023) Improvisation and Role-play as Enactive Pedagogical Devices to Learn and Teach English as a Foreign Language. *NJ: Drama Australia Journal*, 46(1).

Дата першого надходження статті до видання: 13.02.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.03.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 22.04.2026

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

